

De Kneiter.

Volgepakt, met ik weet niet wat, stond ik op zaterdagmiddag 15 september 2012 op de verzamelplaats in Amstelveen. Begroetingen over en weer met de mannen die je bijna een jaar niet gezien had. Dit was de start van de vliegvisvakantie bij Inverpolly boven in Schotland. Gezien de hoeveelheid spullen die iedereen meenam had dit meer weg van een topexpeditie van zes maanden naar de Himalaya. Bier, wijn en jus waren al ingeslagen evenals veel producten die in het Engels te moeilijk zijn, zoals bijvoorbeeld potatoepowder. Voor je het weet loop je buskruid in de pan te werpen en sta je in één keer boven op de berg uit te wasemen. Even passen en meten bij het inpakken (later bleek een spinhengel toch nog gesneuveld te zijn) en op naar de boot in IJmuiden.

Het was prachtig en rustig weer. De bootreis verliep van ook op golfrolletjes. Nog wel even twee flessen single malt ingeslagen (aanbieding 2 halen minder betalen voer ik als smoes aan) en vroeg op stok. Een uur of twee zal ik maar zeggen.

Na het verlaten van de boot, een paspoortcontrole en een strenge blik in de auto was het motto: “Even links oriënteren” en “Zadel de kippen, oefening stofwolk”. In een treintje als een trein naar Inverness. De reis ging via Perth en Edinbrough en dat is op zich al een belevenis. We passeerden onder weg naar Inverness bekende zalmrivieren als de River Tweed en de River Spey. Een tussenstop werd gemaakt bij het plaatsje Pitlochry, alwaar wij ons tegoed deden aan een heftige lunch.

Gauw even de benen strekken en direct weer verder naar de boodschappenstop in Inverness bij een megastore. Daar was het inslaan van de rest van het eten zoals vlees, groenten en water. Wij vervolgden onze weg naar Ullahpool, alwaar de weg schuin omhoog leidde naar de wat minder toegankelijke oorden. De weg wordt ineens smal en over de resterende vele kilometers zijn er “passing places”.

Nog voor het donker is arriveren wij bij de lodge, welke is gesitueerd vlak bij de monding van de rivier "Polly". Vlug alles uitladen en in de koeling, vriezer of opslagruimte. De visspullen konden meteen in de grote schuur, waarbij iedereen gelijk zijn plek markeert. Ik zal hier niet verder over uitweiden. De pan met erwtensoep werd opgewarmd en de rookworsten kregen een sauna aangeboden. Ondertussen werd geklonken op de behouden en voorspoedige reis. Na dit mini-diner nog een enkele versnapering van het land van herkomst en te bedde.

De eerste dag had ik mij voorgenomen met Jan mee te gaan. Jan doet wel eens aan vliegvissen maar is meer een man van de pluggen en de spinners. Jan ging akkoord en wij togen naar een meertje om op forellen te gaan spinnen. Met de roeiboot naar de waterplanten en daar het aanlegtouw een beetje aan de planten vast proberen te haken. Er stond een aardige bries maar dat kon de vangsten niet weerhouden.

Na enkele forelletjes en ander gespuis kreeg ik aan de andere kant van het meer op een bovenloopje ineens een beuk aan de spin. In een supertempo vloog de lijn om Jan en mij heen. Ja, hoor een zalm van circa 50 a 55 centimeter. Hij liet even zien hoe je het een paar volwassen mannen knap moeilijk kan maken. Hij racete zich gelukkig vanzelf naar ons toe. Jan kreeg deze knaap/ dame toch nog met een snoekduik te pakken. Daarna moesten wij de hengels en draden ontwarren. Het had meer weg van een Japanse puzzel. Voldaan gingen wij terug voor een middagmaal.

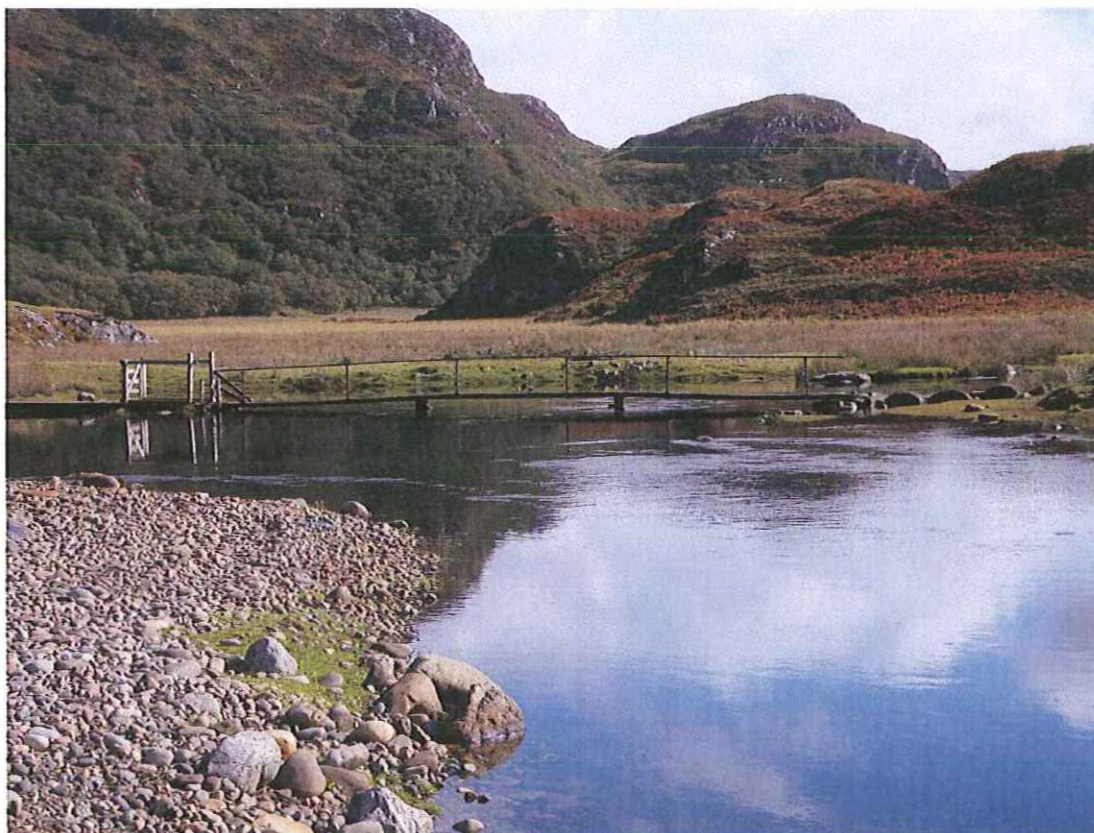
Weinigen hadden daarbij iets spectaculairs te melden. Er was weinig tot geen water gevallen en de rivier stond op laag water.

Na de lunch begon het echte klimwerk. Ik liep achter Jan aan de heuvels op om zijn speciale plekken te bereiken. Hevig zwetend keek ik ineens naar een prachtig stuk rotsen aan zee.

Twee uitstekende rotsen met daarin een kolkende watermassa. De vismensen hadden dit stuk gedoopt tot de wasmachine. De eerste worp was meteen fataal. Ik had 70/100 onderlijn die prompt werd stukgetrokken. Altijd leuk om direct vast te zitten en de metalen vis te schenken aan de wasmachine. Vlug een andere iets zwaardere metalen vis eraan en werpen maar. Daar waar ik met de vlieg als onervaren visser takken, struiken en vooral mijzelf haak werp ik dit gewicht als een speer waar ik hem hebben wil. Tjakka, mijn eerste Pollak had zich gemeld. De top van mijn hengel ging driftig heen en weer. Draaien en slepen en daar was de eerste vis binnen. Hij was rond de 50-60 centimeter. Deze was te klein voor Jan en ik gooide de vis terug naar de spoelunit. Na nog een paar kleine vissen was het ineens behoorlijk raak. Het kostte kracht om deze binnen te trekken. Het bleek om een Pollak van circa 75 a 80 centimeter te gaan. Het laatste stuk voorzichtig aan de draad omhoog gehesen. Op dat moment had ik geen fotoestel voorhanden. De vis ging later geheel gefileerd mee in een plastic zak. Moe maar voldaan liepen wij terug naar de lodge voor het avondeten. Onder het genot van een uitstekende bal gehakt met rode kool, appelmoes en aardappelen bleek dat er in de middag toch nog een mooie zalm was gehaakt en binnengesleept. Het gevangen vrouwtje is direct na de fotoshoot teruggezet zodat ze haar weg naar de kraamkamers kon voortzetten.

De dinsdag was voor mij de eerste echte vliegvisdag. Uiteraard ging ik eerst naar de plek waar ik vorig jaar een mooie zalm had gehaakt. Dat is dus geen garantie voor nog meer zalm. De kanten van de benedenloop van de River Polly tot aan de monding in zee bevliegt, maar niets, helemaal niets.

Op de foto zie je de brug waarmee je de Polly kan oversteken. Vorig jaar stond de hele brug nog 15 centimeter onder water. Door de lage waterstand kon je wel beter de plekken zien waar het loopbaar en dus ook bevisbaar was. Vrijwel de gehele rivier was nu zonder veel risico te bevissen. Ondanks dit zijn er deze week toch slechts 5 zalmen gevangen. Patrick had

er wel nog één gehaakt maar net niet binnengesleept. Misschien toch een te dunne leader. In de middag de bovenloop verder afgevist en wederom zonder enig resultaat.

De meeste activiteiten in het water kwamen van de forel. Kees van der H. en zijn neef Simon hadden een 4 hengeltje bij zich voor de forelvisserij. Kees bouwt zijn eigen hengels. Wat een beauty's. Je zou er zo één mee willen nemen, maar de prijs houdt mij nog even tegen. Eerst maar eens beter leren werpen en vliegvis ervaring opdoen alvorens dit soort hebbedingetjes aan te schaffen.

Maar met hun ervaring kregen zij regelmatig een forel op het droge. Vooral Kees is bijna een expert op dit water. Eigenlijk ging het zo de hele week. Meer dan schitterend weer. Vissen zonder jassen, truien, termoshirts enz. Naast de River Polly ook nog de River Garvy bevestigd met de tussenliggende meertjes. Veel vissen gezien, geen vangsten naast de forel en de Polakken. Eelco en Marc hadden voor de donderdag bij het avondeten enkele van deze in de middag gevangen Pollakken omgetoverd tot kibbeling. Dit was smullen zeg. 100% verse vis.

De hele week hebben wij schitterend weer gehad en vrijwel geen echte regenbuien. Af en toe vertoonden zich aan de hemel prachtige vergezichten met weergaloze wolkenpartijen. Levende kunstwerken van de natuur. Alleen daarom al is het hier goed toeven.

Elke dag zaten rond zes uur in de avond de vismensen buiten op de bankjes voor de lodge in een T-shirt heerlijk te genieten van de zon en een alcoholische versnapering. Het was uitzonderlijk warm voor deze tijd van het jaar. Mogelijk was dit tevens de oorzaak van de slechte zalmvangsten.

Op de zaterdag, de laatste kans om te vissen, stond ik bij het bruggetje te werpen. Even verderop stonden Kees van der H. en Simon ook te vissen. Kees haakte daar een prachtig zilverkleurige zalm. Na enige tijd landde Kees de vis op professionele wijze. Had ik toch nog een paar actiefoto's kunnen maken.

Kees zag met zijn ervaring dat er een paar mooie zalmen af en toe bovenkwamen in de zogenaamde "Lower Fence". Kees riep mij en vond dat ik daar maar eens wat moest proberen. Driftig aan de slag met mijn zalmvlieg. Opeens voelde ik een plantje dacht ik. Maar Kees zei dat daar op dat punt in het geheel geen plantengroei was. Kennelijk een aanbeet. Het duurde Kees te lang en ik kreeg van hem een "Van der H.-special" aangeknoopt. Kees verzekerde mij dat ik mij schrap moest zetten want dit was zijn geheime wapen.

Kees vond mijn leader wel erg dun. Ik zei dat dit de nieuwe Froghair 0,22 mm was en dat deze oersterk moest zijn. Nou dat zou even later beproefd worden. Eerst nog een strubbeling waarbij je twijfelt of het nou een aanbeet was, maar toen was het echt raak. Jatseklats was het in het water. Ik zette de binnengestripte lijn met de hand vast en gaf een ruk. Beet en vast.

De vis schoot weg. Door het vastzitten aan de lijn zwom hij schuin weg en sprong uit het water. "Dat is een beste": hoorde ik Kees zeggen. Daarna kon ik de klus afmaken. De 0,22 lijn deed zijn werk uitstekend en kon de krachtige vis met gemak aan. Nou ja met gemak!! Langzaam dacht ik de vis binnen te kunne draaien. Althans dat dacht ik. Keer op keer bedacht meneer de vis: ik ga nog even naar links en ik ga nog een keer naar rechts. Hij vertrok telkens tegen de slip in, waarbij mij af en toe de angst bekreep van het iets te ver weg zwemmen. Uiteindelijk gaf hij de strijd op en kon de vis geland worden.

Ik zag nu pas dat het inderdaad een behoorlijke vis was. Ik weet dat er nog veel grotere zalmen gevangen worden, maar voor mij is dit voorlopig de "KNEITER" van het jaar. Kees kon de vis uit het water tillen. Even op de foto met Kees en mijn persoontje en de vis weer verder laten zwemmen. Toch een leuke afsluiter van de week. Zeg nou zelf!!

Zondagmorgen vroeg uit de veren en op weg naar Newcastle. Wat een geweldige week was het weer. Nou maar weer 50 weken wachten op de volgende tocht in 2013.

Peter Warmerdam.

O, ja. U wilt nu natuurlijk weten met welke vlieg de zalm werd verleid tot een aanbeet. Nou hier komt hij: De "Van de H.-special" .

